

Indenrigsministeren (Lars P. Jensen):

Det ærede medlem hr. Jacob Sørensen sagde i sin argumentation, at der var nogle steder, hvor forkøbsretten overhovedet ikke ville blive brugt; der er visse kommuner, der slet ikke har brug for jord, og der er nogle kommuner, der i kraft heraf slet ikke har brug for denne forkøbsret, men alligevel er den der, således at ethvert salg skal anmeldes, og kommunen skal udtale sig om, hvorvidt den vil gøre sin forkøbsret gældende. Ærede medlem, jeg tror, at det praktiske liv vil ordne det smidigere. Hvis en kommune virkelig ikke har brug for jord og der kommer ejendomme til salg i vedkommende kommune, vil man i kommunen næsten ved en generel beslutning i kommunalbestyrelsen eller sognerådet kunne give udtryk for, at man ikke ønsker at gøre sin forkøbsret gældende, så at ikke hvert eneste salg skal anmeldes og skal vente, til der har været to sognerådsmøder. Jeg tror, det vil ordne sig i det praktiske liv.

Det ærede medlem sagde endvidere, at det, der var afgørende for kommunernes jordpolitik, var jo, at man ikke havde kunnet følge med i byggemodningen, og dér tænker det ærede medlem — og jeg tror også, han sagde det — på kommuner, der ikke kunne følge med i kloakeringen, og henviste til det lovforslag, det ærede medlems parti og det konservative folkeparti har fremsat, og som nok skal blive drøftet i morgen, om en udvidelse af zonegrænserne. Tror det ærede medlem virkelig på, at kommunerne bedre kunne have fulgt med, hvis de zoner, der skal byggemodnes, var blevet udvidet, så der havde været længere strækninger at skulle kloakere eller lave vandledninger i? Jeg tror, det modsatte havde været tilfældet.

Endvidere var det ærede medlem inde på en omtale af, hvad han mente om ændringerne i kriterierne for, at man ikke kunne gøre forkøbsretten gældende. Må jeg med det samme sige, at hvis det ærede medlems tanker går i retning af at sætte de 6.000 m² op, så er der ikke megen forhandlingsmulighed. Jeg troede, de gik den anden vej.

Det ærede medlem omtalte også § 4, punkt 2, hvor han sagde, at det var urimeligt, at forkøbsretten ikke kunne gøres gældende, når erhververen var staten eller

en kommune. Det kan ikke være rigtigt, ærede medlem. Hvis der ligger en kommune, der er fuldt udbygget, og der rundt omkring ligger en kommune, der ikke vil opkøbe jord, ikke agter at gå ind i sådanne opkøb og ikke vil gøre sin forkøbsret gældende, skulle denne kommune så kunne hindre den anden kommune, der vil købe denne jord, i at benytte forkøbsretten?

Endelig siger det ærede medlem — og det er et afgørende og centralt spørgsmål — at kommunen selv må kunne tage risikoen for sine jordkøb og sin byggemodning. Ja, ærede medlem, hvis bare kommunerne ville tage risikoen, men jeg er netop bange for, at de kommuner, hvor der er en risiko, netop ikke har villet gå ind i det, fordi denne risiko var der. Og det skal vi såmænd ikke bebrejde kommunerne. 61 pct. af landets kommuner har under 1.500 indbyggere, og 35 pct. har under 1.000 indbyggere. Der er kommuner, der er så små, at selv om de gerne ville, kunne de ikke løfte denne opgave. Jeg kan nævne, at f. eks. i Herstederne ville det betyde, hvis man skal gøre det arealkøb færdigt, man er inde i, med en købesum på 10 mill. kr., og ligge med grundene i nogle år, et årligt rentetab på 1 mill. kr. Det er 1/3 af kommunens indtægter. Ærede medlem, denne kommune kunne, selv om den ville løbe denne risiko, ikke magte det. Derfor mener jeg, det er rigtigt, at man i denne situation sætter ind med en hjælp til de kommuner, der i sig selv er små, men som skal undergå en meget stor udvikling, som de ikke kan magte.

Formanden: For en ordens skyld gør jeg opmærksom på, at det efter forretningsordenen ikke er tilladt at tiltale de enkelte medlemmer direkte.

Justitsministeren (Hans Hækkerup): Må jeg som en beskeden del af beroligelsesfeltet sige til det ærede medlem hr. Peter Larsen, at de oplysninger, det er lykkedes os at fremskaffe om retstilstanden i de lande, der er medlemmer af fællesskabet, naturligvis vil blive stillet til rådighed for det kommende udvalg. Jeg vil dog gerne med det samme sige, at ingen af fællesskabets lande diskriminerer på nationalt grundlag. Den tyske lovgivning har vi ret udførlige oplys-